

Svajonų
ROMANAI

MEILĖS ILANKA I

BARBARA DUNLOP

Kai tu žalia...

Knygute.lt

Barbara Dunlop

KAI TU ŠALIA...

Trijų knygų serija
“Meilės įlanka”
Pirma knyga

Versta iš Barbara Dunlop,
From Temptation to Twins, 2017
© Barbara Dunlop, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Renata Petrylaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0507-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Rūpesčiai prasideda

Vyriškis plačiai išsižergęs stovėjo apšiurusio Viskio įlankos restorano, pavadinimu „Krabų trobelė“, tarpduryje ir užpildė beveik visą taką. Jo platūs pečiai buvo pakelti tarsi ruošiantis kovai, truputį į priekį atkištas tvirtas smakras liudijo, kad su juo geriau nejuokauti.

– Turbūt juokauji? – paklausė jis. Sodrų balsas nuaidėjo sename plytiniame pastate.

Džulsė Parker iškart jį pažino. Nujautė, kad jų keliai anksčiau ar vėliau susikirs, bet nesitikėjo tokio atviro priešiškumo. Įdomu. Ji nušoko nuo seno dulkėto baro, ant kurio klūpojo, ir nusitraukė odines darbo pirštines.

– Tai kad ne, Keilebai, – atsakė Džulsė, grūdama pirštines į užpakalinę išblukintų džinsų kišenę ir lėtai žingsniuodama prie jo. – Lentynų ardymas – visai nejuokingas darbas.

Vyras prisimerkęs žiūrėjo į ją.

– Tu Džuljeta Parker?

– Nepažinai?

Keilebas ištiesė ranką ir pakilojo ją aukštyn žemyn, matuodamas atstumą nuo grindų.

- Kai paskutinį kartą tave mačiau, tu buvai...

- Penkiolikos.

- ...mažesnė. Ir strazdanota.

Džulsė nesulaikė šypsenos.

- Taigi.

Tai buvo prieš devynerius metus. Negi jis manė, kad ji nepasikeis?

Pilkos Keilebo akys surimtėjo.

- Ką čia darai?

- Kaip ir sakiau, ar dau baro lentynas, - Džulsė nykščiu bakstelėjo sau per petį.

- Turiu omenyje, ką veiki čia?

- Viskio įlankoje?

Džulsė ir jos jaunesnioji sesuo Melisa visus metus planavo čia grįžti ir atvyko tik vakar.

- „Krabų trobelėje“.

- „Krabų trobelė“ priklauso man.

Iš tikrųjų jos buvo tik pusė baro. Melisai priklausė kita dalis.

Keilebas iš užpakalinės kelnių kišenės išsitraukė popieriaus lapą ir pamojavo jai prieš nosį.

- Tu pratęsei verslo liudijimą.

- Mhm, - Džulsė nelabai suprato, kodėl Keilebas taip susinervino.

- Ir pratęsei nekonkuravimo sąlyga.

- Mhm, - vėl numykė ji.

Nekonkuravimo sąlyga buvo įrašyta jų pirmiame verslo liudijime, kuris buvo pratęstas su visomis anksčiau galiojusiomis sąlygomis. Keilebas žingtelėjo į priekį, jo aukšta figūra dunksojo virš jos kaip uola. Džulsė prisiminė, kodėl mokykloje buvo ji įsimylėjusi. Jau tada Keilebas buvo toks vyriškas. Labai vyriškas yra ir dabar - gundantis, seksualus ir neįtikėtinai gražus.

- Ko tu nori? - paklausė Keilebas žemu, kiek gergždžiančiu balsu.

Džulsė nesuprato klausimo, bet tikrai neketino nusileisti. Ji susinėrė rankas ant krūtinės.

- Ką turi omenyje?

- Apsimeti kvaile?

- Aš niekuo neapsimetu, o tu, Keilebai? Ko tau čia prireikė? Man reikia grįžti prie darbo.

Keletą akimirų jis tik svilino ją žvilgsniu.

- Nori pinigų? Ką? Nori, kad tau sumokėčiau?

Džulsė pabandė paaiškinti.

- „Krabų trobelė“ neparduodama. Mes vėl atsidarome.

Viskio įlankos baras „Krabų trobelė“ buvo jos senelio palikimas. Jūdviejų su Melisa svajonė.

Džulsė dievino senelį ir jam gulint mirties patale pažadėjo barą atgaivinti. Jos tėvas nė už ką nenorėjo, kad šeima grįžtų į Viskio įlanką, bet Džulsė nusprendė apie tai kol kas negalvoti.

Keilebas su panieka nužvelgė barą.

- Mes abu suprantam, kad to nebus.

- Tikrai?

- Tu pradedi mane nervinti, Džuljeta.

- Aš Džulsė. Ir tu taip pat pradedi mane nervinti.

- Nori pasakyti, kad viskas ne dėl šito?

Pakeltas balsas išdavė vyro pyktį. Džulsė pažvelgė pro langą ten, kur jis rodė.

- Ne dėl ko? - sumišusi paklausė.

- Šito, - Keilebas išėjo pro duris.

Susidomėjusi Džulsė nusekė iš paskos ir išvydo Viskio įlankos prieplauką. Šiaip jau ji nebuvo labai pasikeitusi, tik čia esantys laivai buvo aiškiai prabangesni nei anksčiau. Prie švartavimosi pirso rikiavosi naujos aptakių formų jachtos. Už prieplaukos, ten, kur anksčiau buvo plynas laukas, stovėjo du ekskavatoriai, buldozeris ir pora pikapų.

Kad ir ką ten statė, gražiau už natūralią pakrantės gamtą, ko gero, nieko nebus. Kita ver-

tus, statybos vyko gana toli nuo „Krabų trobelės“. Kad ir kokią įstaigą ten atidarys, joms tikrai netrukdyt. Į pietus nuo baro vėrėsi nuostabūs gamtos vaizdai. Garsiosios, dangun kylančios Viskio įlankos uolos, apaugusios raudonaisiais kedrais ir bruknuolių krūmokšniais tamsžaliais, tarsi vaškiniais, lapeliais. Pietinėje pusėje pastatyti nieko neįmanoma. Ten tik uolos ir akmenų rieduliai.

Džulsė mintyse pasižymėjo, kad jų restorano reklamoje reikės akcentuoti pietinės pusės vaizdus.

- Nemanau, kad mums labai trukdyt, - pasakė ji Keilebui.

Šis apstulbo, bet jam nespėjus nieko atsakyti, privažiavo nedidelis Melisos vairuojamas pikapas.

- Sveiki, - išdainavo ji, lipdama iš automobilio ir džiugiai šypsodamasi. Rankose laikė kelis pramoninių prekių parduotuvės maišelius.

- Prisimeni Keilebą Votfordą? - paklausė Džulsė.

- Nelabai, - Melisa padėjo maišelius ant lentomis išklotos prieplaukos ir ištiesė ranką. - Prisimenu tik tai, kad Parkeriai nekenčia Votfordų.

Džulsė suprato, kad nederėtų šypsotis išgirdus tokį tiesmuką sesers pareiškimą. Kita vertus, Keilebo tai neturėtų labai nustebinti. Visi žino apie nesantaiką tarp jų senelių ir tėvų. Turbūt dėl to Keilebas ir elgiasi taip šiurkščiai. Jis aiškiai nenori, kad Parkeriai grįžtų į Viskio įlanką. Ką gi, jam nepasisekė.

Keilebas paspaudė Melisai ranką.

- Arba judvi geriausios aktorės pasaulyje...

Melisa sutrikusi pažvelgė į Džulsę.

- Į mane nežiūrėk, - tarė ši. - Neturiu supratimo, apie ką jis kalba. Bet kažkas jam aiškiai neduoda ramybės.

- Žiūrėkit, - Keilebas vėl mostelėjo į statybų aikštelę.

Melisa prisidengė ranka akis nuo saulės.

- Panašu į buldozerį.

- Ten mano buldozeris.

- Eee... Sveikinu?.. - neryžtingai ištarė Melisa, nesumojusi, ką kita atsakyti.

- Ar jūs numanot, ką aš ten darau? - paklausė Keilebas.

- Ne, - atsakė Džulsė.

Ji žinojo, kad Votfordai turtingi. Jiems priklausė vienas iš trijų didžiausių namų Viskio įlankos uolų viršuje. O netoli nuo jų buvo įsi-

kūrę Parkeriai. Paprastame mažame sename name. Jos senelis jame pragyveno beveik septyniasdešimt metų, iki pat mirties.

- Tu vairuoji buldozerį? - pasiteiravo Melisa.

- Tu čia rimtai klausai? - įsiterpė Džulsė, nepajėgdama įsivaizduoti Keilebo, vairuojančio sunkiąją techniką. - Juk Votfordai turtuoliai.

- Tai kas? Jis vis tiek gali būti buldozerio vairuotojas, - laikėsi savo Melisa. - Gal jam patinka buldozeriai.

- Turtingi vyrukai buldozerių nevairuoja.

Džulsė pamėgino įsivaizduoti Keilebą prie didelio rašomojo stalo prabangiai apstatytame kabinete. Ne, kažkaip netinka. O Keilebas, vadovaujantis statybų aikštelėje? Tikrai galėtų būti architektas.

- Ar kada matei „Atostogas statybų aikštelėje“? - paklausė jos Melisa.

- Tą televizijos laidą?

- Aha. Tame šou dalyvauja įvairūs vyrai, turtingi ar neturtingi, svarbiausia, kad jiems leidžia pažaisti su sunkiąja technika. Jiems patinka. Čia tokie vyrų reikalai.

- Na, gal laisvalaikio...

- Baikit! - Keilebas jau šaukte šaukė.

Melisa išsigandusi net atsitraukė.

- Jis taip elgiasi nuo pat tos akimirkos, kai čia pasirodė, - tarė Džulsė.

- Kaip koks lokys, nusilaužęs dantį, - sumurmėjo Melisa.

- Nemanau, kad tai tinkamas palyginimas, - paprieštaravo Džulsė. - Sakyčiau, kad lokiai turi iltis, o ne dantis.

Keilebas pakaitomis žvilgčiojo tai į vieną serį, tai į kitą. Jo veidas, rodė, dar šiek tiek patamsėjo. Džulsė nusprendė leisti jam kalbėti.

- Man priklauso jūrų gėrybių restoranų tinklas „Neo“. Jam ir vadovauju. Ten, - Keilebas dūrė pirštu į buldozerį, - statomas mūsų naujausias restoranas.

Abi moterys nužvelgė įlankos krantą. Staiga Džulsė suprato, kodėl Keilebas toks įniršęs.

- A, - tarstelėjo Melisa ir vėl trumpam nutilo. - Bet dabar negalit jo statyti dėl nekonkurencijos sąlygos, nurodytos mūsų verslo patente.

- Jūsų verslo patentas turėjo galioti tik iki šio trečiadienio, - pasakė Keilebas. - Įsitikinau tuo, kai mes atnaujinom savąjį.

- Dabar suprantu, kodėl tu toks nusiminęs, - pratarė Džulsė.

- Nusiminęs? - Keilebas sugavo alaus skardinę, kurią jam iš kitame terasos gale įrengto baro mestelėjo Metas Emersonas. - Sukišau į šį projektą milijoną dolerių, o ji mano, kad aš nusiminęs?!

- O tu nesi nusiminęs? - nekeldamas balso paklausė Tidžėjus Baueris, atsidarydamas skardinę alaus.

Visi trys vyrai kalbėjosi terasoje ant Viskio įlankos prieplaukos biuro stogo. Žvaigždėtame danguje kabėjo pusiau nudilęs mėnulis. Putojame vandenyje tarp besisupančių baltų jachtų atsispindėjo švartavimosi pirso žibintų šviesos.

Keilebas pervėrė Tidžėjų piktu žvilgsniu.

- Manai, kad viskas dėl tavo tėvo? - paklausė Metas.

- O gal dėl senelio, - įkišo trigrašį Tidžėjus, atsiremdamas į terasos turėklus. - Gal atėjo metas pjauti, ką pasėjai.

- Aš nieko nesėjau, - burbtelėjo Keilebas.

- Bet ar ji tai žino? - pasiteiravo Metas.

Keilebas nė už ką nenorėjo patikėti, kad Džulsė būtų sugalvojusi taip niekšiška atkeršyti.

- Negi manai, kad ji sužinojo apie mano pla-

nus Viskio įlankoje statyti „Neo“ tinklo restoraną, laukė iki paskutinės minutės, kol baigs galioti jų senelio verslo liudijimas, išduotas keturiasdešimčiai metų, o tada jį pratęsė ir iš naujo įtvirtino nekonkuravimo sąlygą, kad būčiau priverstas nutraukti projektą ir prarasčiau krūvą pinigų? Ir visa tai – atsakas į mano tėvo ir senelio veiksmus?

– Na, sukurpsi tokį planą ji gerokai priartėtų prie pirmosios vietos piktujų genijų sąrašė, – pasvarstė Tidžėjus.

– Juk tavo giminaičiai nebuvo labai geri jos šeimai, – pritarė Metas.

Keilebas negalėjo nesutikti. Jo senelis nuviliojo moterį, kurią mylėjo Feliksas Parkeris, o tėvas sugriovė Rolando Parkerio planus mokytis koledže. Keilebas ne itin jais didžiavosi.

– Bet aš Parkeriams nieko nepadariau.

– Tikiuosi, nepamiršai šito paminėti Džulsei? – pasiteiravo Metas.

– Ji tvirtina, esą nė nenutuokė, kad sumaniau čia statyti restoraną.

– Gal ir nenutuokė, – svarstė Tidžėjus. – Žinai, o gal dabar ne pats blogiausias metas pritraukti investuotojų.

– Dabar tikrai pats blogiausias metas mėginti

priitraukti investuotojų, - atrėžė Keilebas, jau nebe pirmą kartą girdintis šį Tidžėjaus pasiūlymą.

- Tereikia vieno mano skambučio, Keilebai, ir septyniolikos „Neo“ įstaigų Jungtinėse Valstijose tinklas gali išsiplėsti iki keturiasdešimties „Neo“ įstaigų tinklo visame pasaulyje. Tada milijonas dolerių, prarastų šiame užkampyje, bus visai nereikšmingi.

- Jei manęs negirdi, tai skaityk iš lūpų, - atšovė Keilebas. - Tai manęs nedomina.

Tidžėjus gūžtelėjo pečiais:

- Gerai, gerai, aš tik pasiūliau.

- Tu gali išsiaiškinti, ką ketina daryti Džulsė, - pratarė Metas. Jis perėjo terasą ir klestelėjo į vieną iš pagalvėlėmis apdėtų krėslų, sustatytų aplink dujinį šildytuvą.

- Man jos ketinimai aiškūs, - pareiškė Keilebas. - Ji juk jau pratęsė nekonkuravimo sąlygos galiojimą.

- Aš turiu omenyje ką kita. Apsimesk, kad ja tiki. Kad ji rimtai ketina imtis to verslo, kad tai ne kerštas tavo šeimai. Pažiūrėk, kaip ji reaguos į tavo pasiūlymą susitarti.

- O, aš suprantu, ką jis nori pasakyti, - Tidžėjus įsitaisė kitame krėsele....